

Arrest

nr. 216 324 van 1 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat Gerrit KLAPWIJK
Berckmanstraat 83
1060 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregelen de behandeling te vorderen van de vordering tot schorsing (ingediend onder het rolnummer 228 647) van de beslissing van 20 december 2018 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 december 2018 wordt de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam : O. (..)

voornaam : C. O. (..)

geboortedatum : 01.01.1989

geboorteplaats : Benin City

nationaliteit : Nigeria

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die de Nigeriaanse nationaliteit verklaart te hebben, meldde zich op 20.04.2018 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte internationale bescherming te verzoeken in België. Op 23.04.2018 diende hij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij in het bezit van een identiteitsdocument. Op 12.06.2018 deed betrokkene afstand van zijn verzoek tot internationale bescherming. Op 18.10.2018 diende betrokkene een nieuw verzoek tot internationale bescherming in voor België. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat de betrokkene op 07.11.2008 en op 16.03.2009 een verzoek om internationale bescherming indiende in Italië. Vervolgens verzocht de betrokkene op 01.04.2015 om internationale bescherming in Zwitserland. Op 19.07.2015 verzocht betrokkene om internationale bescherming in Denemarken. Op 04.02.2016, op 23.08.2016 en op 01.06.2017 verzocht betrokkene internationale bescherming in Duitsland. Op 13.04.2018 verzocht betrokkene om internationale bescherming in Frankrijk.

Op 04.05.2018 werd de betrokkene gehoord bij onze diensten in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierin verklaarde betrokkene in 2005 uit Nigeria te zijn vertrokken en tot 2012 te hebben verbleven in Italië. Vervolgens, zo verklaarde de betrokkene, reisde hij verder via Duitsland, UK en Frankrijk om vervolgens in België te zijn aangekomen op 20.04.2018. Er werden terugnameverzoeken ingediend bij Italië, Duitsland en Frankrijk. Op 15.05.2018 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Franse autoriteiten. Op 28.05.2018 stemde Frankrijk in met de terugname van de betrokkene, op basis van artikel 18(1)b van de Verordening 604/2013.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd aan de betrokkene gevraagd om welke specifieke reden(en) hij besloot om in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, en of hij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hier verklaarde de betrokkene in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, omdat hij eigenlijk op weg was naar Duitsland maar onderweg werd tegengehouden waardoor hij zich genoodzaakt voelde in België een verzoek in te dienen.

De betrokkene verklaart verder geen familie- of gezinsleden te hebben in België. Wel verklaarde hij enkele zussen te hebben in de UK maar verder had hij hier geen informatie over. Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). We merken op dat het Hof van

Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We zijn echter van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, voor grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We wensen op te merken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

De betrokkene stelde geen bezwaar te hebben tegen zijn overdracht naar Frankrijk, gezien hij zelf verklaarde daar eerder vingerafdrukken te hebben gegeven. De Franse instanties stemden met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Hij zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk

onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Claire Salignat, Véronique Planès- Boissac e.a. , “Asylum Information Database - Country Report France”, laatste update op 28.02.2018, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt bovendien gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de Dublin III Verordening aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (pagina 45). Eind 2017 kende de verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming (“centres d’accueil pour demandeurs d’asile” of CADA, “accueil temporaire – service de l’asile of AT-SA, “hébergement d’urgence dédié aux demandeurs d’asile” of HUDA en andere structuren) een totale capaciteit van 80.221 plaatsen (pagina 81). De bedoeling is in 2018 een capaciteit van 87.500 plaatsen te bekomen waarvan 42.000 in de CADA-structuur. De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de CADA-structuur als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is van overbevolking (pagina 82). Het rapport deelt tevens mee dat de overheid zich ertoe verbindt bijkomende plaatsen te creëren. Het AIDA-rapport wijst op aanhoudende problemen inzake de registratie van verzoeken voor internationale bescherming waarbij verzoeken niet binnen de wettelijke termijn drie werkdagen geregistreerd worden (pagina 17). We wensen wel op te merken dat het rapport tevens meldt dat desbetreffend actie wordt ondernomen. In een omzendbrief d.d. 12.01.2018 werden bijkomend personeel en een reorganisatie aangekondigd wat moet leiden tot een verbetering op het vlak van de registratie.

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten. Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verscheidene Franse organisaties uitten in een in juni 2018 verschenen rapport, “Centres et Locaux de rétention administrative – 2017 rapport” (<http://www.asylumineurope.org/news/06-07-2018/france-immigration-detentionincrease-continues>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) kritiek op de toename van het aantal in detentie geplaatste vreemdelingen, waaronder ook kinderen, in de Franse gesloten centra (CRA, “centres de rétention administrative”). Hieromtrent wensen we op te merken dat een administratieve vasthouding op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert en het vermelde rapport niet leidt tot de conclusie dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk worden gekenmerkt door een systemisch falen en in die mate dat van een overdracht dient te worden afgezien. Er zijn verder geen aanwijzingen dat de betrokkene na overdracht in detentie zal worden geplaatst”.

De betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud rug-en knieproblemen te hebben. Betreffende zijn knieproblemen heeft betrokkene documenten aangebracht. Maar uit deze documenten kan geconcludeerd worden dat er geen concrete elementen vermeld werden in het administratief dossier die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Frankrijk verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarenboven stelt het AIDA-rapport dat toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming in Frankrijk bij wet wordt gewaarborgd (pagina 90). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Frankrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben. We benadrukken verder ook dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of

omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten (4).”

1.2. Op 11 januari 2019 wordt de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd. Op die dag wordt de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat genomen. Deze beslissing wordt haar op 11 januari 2019 om 10u46 ter kennis gebracht.

1.3. Op 21 januari 2019 dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot vernietiging in tegen de bestreden beslissing, bij de Raad gekend onder rolnummer X

1.4. Op 30 januari 2019 vordert de verzoekende partij, bij wege van voorlopige maatregelen, de versnelde behandeling van de onder punt 1.3. vermelde vordering.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid van de vordering in de nota. Zij betoogt als volgt:

“Verzoeker werd op 11.01.2019 van zijn vrijheid beroofd bij beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Die beslissing werd hem diezelfde dag ter kennis gebracht.

Overeenkomstig artikel 39/57, §1, 3° lid van de Vreemdelingenwet moet het in artikel 39/2 van de wet bedoelde beroep worden ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing. Die termijn wordt teruggebracht tot vijf dagen bij een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

In casu betreft het een tweede verwijderingsmaatregel, zodoende was woensdag 16.01.2019 de laatste dag om een verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende maatregelen in te dienen.

Daar de termijn tot het indienen van dergelijk schorsingsberoep reeds verlopen was, gaat verzoeker op 21.01.2019 over tot het indienen van een gewoon schorsings- en annulatieberoep tegen de bijlage 26quater van 20.012.2018.

Door te talmen tot op het ogenblik dat hij kennis kreeg van de geplande overdracht aan de Franse instanties om de thans voorliggende vordering tot voorlopige maatregelen in te dienen, heeft verzoeker zelf de uiterst dringende noodzakelijkheid in de hand gewerkt en geen blijk gegeven van diligent en naarstig optreden.

De rechtsfiguur van de voorlopige maatregelen heeft niet als doelstelling dat gebrek aan naarstigheid recht te laten zetten.

Verzoeker diende gehandeld te hebben bij toepassing van artikel 39/82, §4, lid 2 van de Vreemdelingenwet zodra hij kennis had van de thans voorliggende bestreden beslissing.

Het kan niet de bedoeling van de wetgever geweest zijn om de proceduremogelijkheid om voorlopige maatregelen te horen bevelen te laten misbruiken om nalatig optreden te herstellen.

“ In casu houdt het lange tijdsverloop van meer dan vijf weken tussen het moment waarop de tenuitvoerlegging van de bestreden akte imminent werd, namelijk de vasthouding van verzoeker op 18 september 2012, en het instellen van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid op 22 oktober 2012, de avond voor de geplande repatriëring, dan ook de negatie in van de uiterst dringende noodzakelijkheid (cf. RvS 6 oktober 2009, nr. 196 667). De uitermate

hoge graad van urgentie die thans aan de zaak wordt toegeschreven, doordat de geplande tenuitvoerlegging de dag na de indiening van de vordering voorzien is, valt niet te verzoenen met het manifest gebrek aan alertheid in hoofde van verzoeker (RvS 28 december 2011, nr. 217 075).

Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg niet voldaan.” (RvV 24 oktober 2012, nr. 90218)

Er is niet voldaan aan de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid.”

2.2. De wettelijke bepalingen inzake de voorlopige maatregelen luiden als volgt:

- Artikel 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet::

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

- Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

- Artikel 39/85, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet::

“Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterste dringende noodzakelijkheid”.

De Raad wijst ter terechtzitting op de onontvankelijkheid.

De verzoekende partij betoogt dat zij op 20 december 2018 geen kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat de kennisgeving gebeurde per drager op de gekozen woonplaats, zijnde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen maar nergens in het administratief dossier kan de Raad het ontvangstbewijs terugvinden wat artikel 51/2 van de vreemdelingenwet wel vereist.

Bijgevolg wist verzoekende partij pas ten vroegste op 11 januari 2019 van de bestreden beslissing nu deze vermeld wordt in de beslissing van 11 januari 2019, zodat zij nog steeds beschikte over een beroepstermijn van tien dagen in plaats van vijf dagen. Deze beroepstermijn liep aldus tot maandag 21 januari 2019. Aangezien de verwijderingsmaatregel (de bestreden beslissing) vanaf 11 januari 2019 imminent werd – iedereen is het er ter terechtzitting over eens dat de beslissing van 11 januari 2019 in wezen enkel een vasthouding betreft om uitvoering te geven aan de beslissing van 20 december 2018 – kon de verzoekende partij vanaf dan tot en met 21 januari 2019 een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indienen tegen de bestreden beslissing. Dit heeft zij evenwel niet gedaan.

Verzoekende partij heeft pas op 21 januari 2019 een gewone vordering tot schorsing met nietigverklaring ingediend. Zelfs aangenomen dat het voor haar mogelijk was om daarvan via voorlopige maatregelen de versnelde behandeling te vragen, dan wist zij ook dat zij binnen deze termijn diligent had moeten reageren en binnen deze termijn eveneens voorlopige maatregelen had moeten vragen.

Er wordt benadrukt dat verzoekende partij, die de hoogdringendheid aanvoert, zelf ook diligent moet reageren. Er zijn geen redenen waarom zij binnen de tien dagen nadat de tenuitvoerlegging van de

verwijderingsmaatregel imminent werd, niet reeds de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de bestreden beslissing kon indienen, en vervolgens hiervoor binnen deze termijn voorlopige maatregelen indienen. Verzoekende partij toont ter terechtzitting geenszins aan dat dit voor haar onmogelijk was.

De vordering is om alle hoger vermelde redenen onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

S. DE MUYLDER